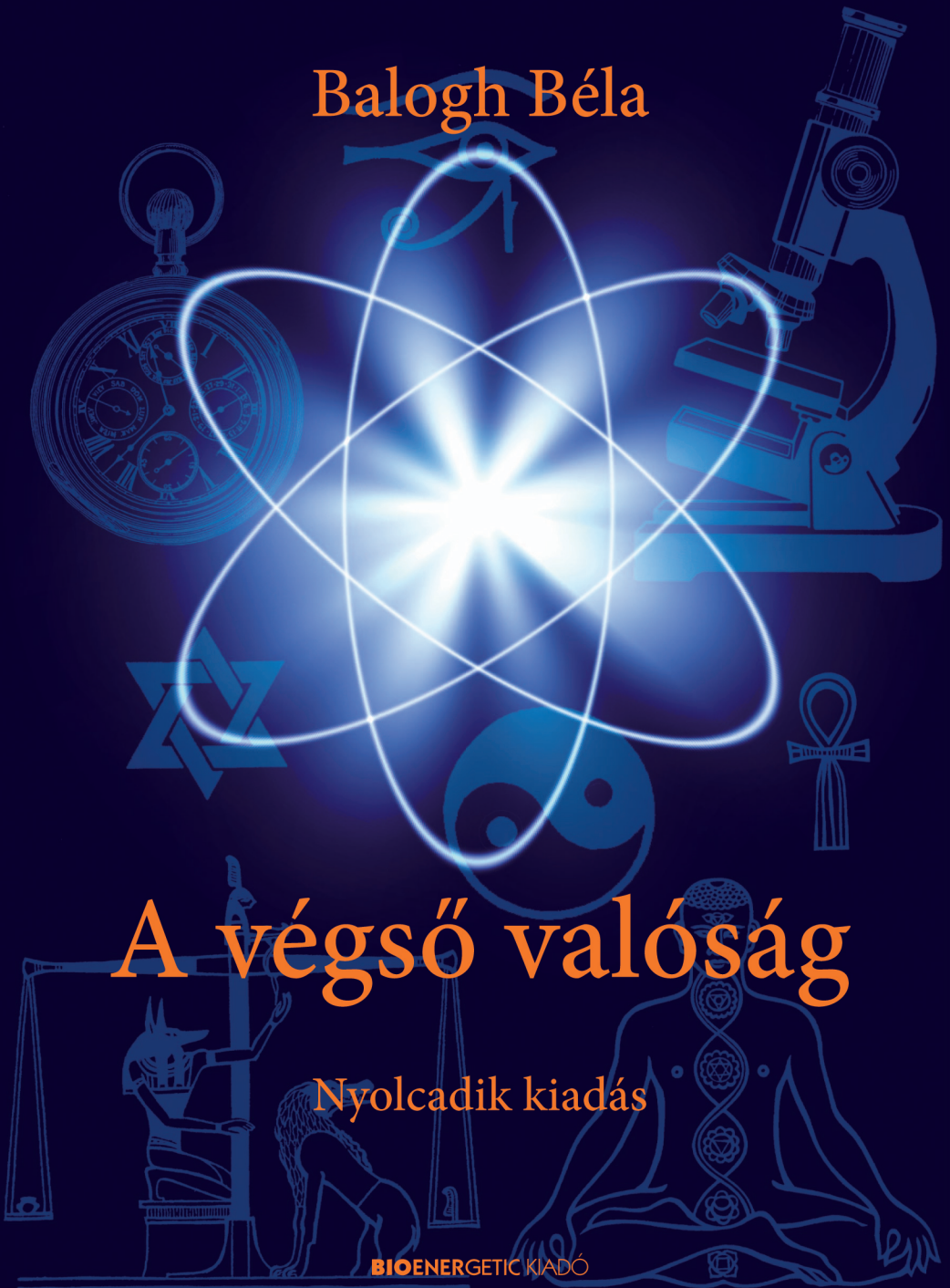

Balogh Béla

A végső valóság

Nyolcadik kiadás

BIOENERGETIKAI KÖZLÖNY

MINDEN,
AMIT AZ UNIVERZUMRÓL
TUDNI SZERETNÉL...

Ha a fizikusok által elért eredményeket e kissé talán szokatlan gondolatmenettel párosítjuk, olyan világképet kapunk eredményül, ami nagymértékben eltér mindattól, ami jelenleg elfogadott és megszokott: elsődleges az „idea”, és minden egyéb csak azután következhet.

Természetesen ez a gondolat sem új. Plató már Krisztus előtt négyszáz évvel tanította az idealizmusnak e változatát. Nos, az idealizmus, mint világkép ismét lehetséges – sőt, talán az egyetlen lehetséges – alternatívának tűnik, de tudományos felfedezéseink tükrében ez már nem hit kérdése.

A végső valóság után kutatva elhagyhatjuk tehát a materialista világnézet sivatagát, ahol sem a matematikai egyenletek, sem a műszerek nem vesznek tudomást a mindannyiunk életét oly nagymértékben meghatározó szeretetről és félelemről.

A könyv első része valójában az intellektushoz szól, tehát főként azokhoz, akik a logikus gondolkodást részesítik előnyben, és minden újabb lépést csak úgynevezett megdönthetetlen bizonyítékokra támaszkodva hajlandók megtenni. Minden emberben létezik azonban egy, az intellektusnál magasabb fórum: a szív intelligenciája. Nevezhetjük ezt intuíciónak, vagy belső tudásnak, a lényeg az, hogy az emberiség jórésze nem az aktuális tudományos bizonyítékoktól teszi függővé az életét, és cselekedeteiket sem ezek irányítják.

A könyv második része elsősorban a szív intelligenciájához szól, és ezért lényegesen különbözik az első, szinte kizárólag logikára épülő résztől. Tévedés ne essék: ugyanarról az Univerzumból beszélünk, csak hogy ezúttal az idealista világképben fellelhető több ezer éves ismeretanyagot vesszük szemügyre, külön hangsúlyt fektetve az emberi értékekre, az univerzális érvényű erkölcsi törvényekre, valamint arra, hogy ezek a törvények milyen módon vannak összhangban a fizika törvényeivel.

Különösen szerencsés az a kedves Olvasó, akiben egyensúlyban van az elme és a szív intelligenciája, a logika és az intuíció, aki felismeri az összefüggéseket, és e könyv két – nagy mértékben különböző – részét együtt, egységes egészként tudja befogadni.

*

Az idea elsődlegességét hangsúlyozó, rendszerint vallásos világkép nem sokat foglalkozik az anyaggal és a fizikával. Itt az egyéni és társadalmi életet irányító belső morális törvényeken van a hangsúly. Elég, ha összehasonlítjuk a kereszténység „tíz parancsolatát” a buddhizmus tíz úgy nevezett „nem erény” elhagyására vonatkozó tanításával, hogy felismerhessük: a tanítások lényegében ugyanazokra az alapvető princípiumokra épülnek.

A Biblia arra tanít, hogy ne ölj, ne lopj, ne kövess el házasságtörést, ne tégy hamis tanúságot, és ne kívánd másnak a feleségét, szolgáját, anyagi javait vagy jószágát.

A tibeti buddhizmus nagy vonalakban ugyanerről szól. Kifejezőmódja szelídebb, hiszen a felsoroltakat nem bűnnek nevezi, hanem „nem erény”-nek, ugyanakkor az irányvonalak sokkal szigorúbbak, és nem nagyon teszik lehetővé a további – mindenkinek szája íze szerinti – értelmezést.

„Noha az erkölcs gyakorlása számos különféle módon valósul meg, az alapja mindegyiknek a tíz bűn elhagyása. A tízből három fizikai, négy verbális, a maradék három pedig szellemi akció” – írja Tenzin Gyatso, a XIV. Dalai Láma, tibeti buddhizmusról szóló könyvében.

A FIZIKAIK A KÖVETKEZŐK:

1. Valamely lény életének elvétele; kezdve egy rovar megölésétől egy ember meggyilkolásáig.

2. Lopás: elvenni valaki tulajdonát az ő hozzájárulása nélkül – a dolog értéke közömbös, és az is mindegy, hogy az akciót magunk hajtjuk végre, vagy mással csinál-tatjuk.

3. Házasságtörés.

A NÉGY VERBÁLIS BŰN:

4. Hazugság: becsapni másokat szóban vagy gesztusokkal.

5. Viszálykeltés: megbontani mások egyetértését, vagy fokozni a köztük amúgy is meglévő ellentéteket.

6. Durvaság: mások megsértése.

7. Esztelenség: badarságokat beszélni alantas szándékok által motiváltan, vagy más okokból.

A HÁROM SZELLEMI BŰN:

8. Bírvágy: azt gondolni, hogy „bárcsak az enyém volna ez...”, olyasvalamire vágyni, ami a másé.

9. Ártó szándék: azt akarni, hogy másvalakinek baja essék, akár nagy, akár kicsi.

10. Helytelen szemlélet: valami létező dolgot, mint például az újjászületés, az okság elve vagy a Három Drágaság, nemlétezőnek tekinteni.

Ennek a tíz bűnnek az ellentéte a tíz erény; azokat követni annyi, mint gyakorolni az etikát. (Tenzin Gyatso, a XIV. Dalai Láma: *Tibeti buddhizmus*, 1998)

A mai, tudományosan gondolkodó ember számára ezeket a törvényeket isteni törvényként elfogadni csaknem lehetet-

len. Mielőtt valaki elfogadna valamit, tudni szeretné, hogy „miért”? Hiszen az Univerzum senkit nem akadályoz meg az ölésben vagy a lopásban. Miért kellene akkor lemondanunk az ilyen cselekedetektől? A „tíz parancsolat” által megadott keretek között maradni még azoknak a hívőknek is nehezebbre esik, akik ezeket fenntartás nélkül elfogadják...

Persze felmerül a kérdés: hogy létezik, hogy két egymástól oly távol eső vallás és kultúra – mint a tibeti buddhizmus és a keresztényég – tízparancsolata között ilyen kísérteties a hasonlóság?

A lehetséges válaszok akkor kezdtek kirajzolódni előttem, amikor kapcsolatba kerültem az úgy nevezett „ezoterikus tanításokkal”. Mag a szó görög eredetű. „Ezo téreo” annyit jelent, mint „bent tartani”. („Belső kör”-nek is fordítják.)

Megértettem, hogy minden időkben voltak és most is vannak a Földön olyan tanítók, akiknek a világmindenség felépítéséről, működéséről és belső törvényeiről lényegesen több tudás áll a rendelkezésükre, mint nekünk, hétköznapi embereknek. Különleges képességű társainkat a történelem folyamán prófétáknak, Mestereknek, Isteneknek vagy Isten fiainak nevezték. Hatalmas spirituális erővel rendelkező világformálók, mint Quetzalcoatl, Krisna, Hermész Triszmegisztos, Mózes, Orfeusz, Buddha és Jézus kitörölhetetlen nyomokat hagytak az emberiség történelmében. Sugárzott belőlük valami, ami fizikai szemmel láthatatlan volt. Tanítványaik később az Univerzum belső – magasabb szintű – tudásának őrzőivé váltak. Ezek a Mesterek szinte bizonyos rendszerességgel bukkantak fel, segítettek, gyógyították és tanították testvéreiket. Mégis minden esetben szinte ugyanaz a szomorú történet játszódott le:

A Mester elhagyta az anyagi világot (gyakran segítettek is neki), a tanítványok pedig őrizték a tudást, ami első sorban „belső tudás” volt, bizonyos külső formába, esetleg rituáléba öltöztetve. Az eredeti tanítás a Mester távozását követő

évszázadok alatt lényeges változáson esett át. A tanítások egy része különböző érdekcsoportok kezébe került. A „belső tudás” gyengült, a külső forma erősödött. A széles néptömegek a tanítások „exoterikus” (körön kívüli) leegyszerűsített változatát kapták. A tanítások igyekeztek idomulni minden nép értelmi szintjéhez és fejlődési lehetőségeihez. Ezeket a változatokat hívjuk ma vallásoknak.

Ugyanakkor létezett – és ma is létezik – egy mélyebb, „ezoterikus” tudás. A „belső kör” bölcsességét nem nyelte el a sár a nagy tanítómesterek távozásával. Tanítványaik megőrizték az örökséget, bizonyos csoportok és „testvériségek” mindig vigyáztak rá, annak ellenére, hogy a történelem folyamán ezeket a csoportokat kíméletlenül üldözték. Az esszénusok, a templomos lovagok, az albigensek és később a rózsakeresztes és szabadkőműves páholyok kincse nem aranyból és drágakövekből állt. A királyok és az egyház közös ügyként kezelte és üldözte a hatalomra nézve nagyon veszélyesnek tartott „tudást”. 1208-ban III. Innocent pápa valóságos keresztes hadjáratot hirdetett az albigensek ellen. E Franciaország déli részén élő csoportot 1208 és 1229 között kíméletlenül kiirtották. A Templomos Lovagrend Nagymesterét, Jaques de Molay-t lassú tűzön, elevenen süttötték meg 1314-ben. Így hát volt ideje és lehetősége megjósolni azt a szomorú sorsot, ami hóhéraira – a pápára, valamint IV. Fülöp-re, Franciaország királyára – várt. Talán mondanunk sem kell, hogy jóslata kísérteties pontossággal beteljesedett.

A Rózsakeresztes rend a XIV. században alakult, ebben a csöppet sem biztonságos légkörben. A Rend Nagymesterének, Christian Rosenkreutznak sikerült azonban titokban tartania identitását, sőt, a rend munkájába sem lehetett betekintést nyerni. Történt mindez annak érdekében, hogy a belső tudást átmentsék azon a korszakon, amikor erre a világi élet irányítóiban nem volt fogadókészség.

Vajon mi volt az, amit tudtak?

Miért üldözték őket, és miért rettegték tőlük a hatalom képviselői?

A második világháború idején tették le az alapjait annak az angliai Rózsakeresztes páholynak, (White Eagle Lodge) amely már kezdettől fogva minden érdeklődő számára kitérte kapuit. A beavatottak szerint elérkezett az idő, a titkos tanítást már nem kell titokban tartani, az emberiség megérett arra, hogy részesüljön a tudásból, ami a középkorban a tömegek számára teljesen hozzáférhetetlen volt. A hatvanas években az ezoterikus tanítások valósággal elárasztották Európát és Amerikát. Tibeti és távol-keleti tanítók érkeztek nyugatra, és egy intelligens, szeretetteljes Világegyetemről kezdtek tanítani, egy olyan világról, amely szigorú belső törvények szerint működik.

Sajnos ezen a területen komoly akadályba ütköztem. Az a bizonyos „titkos tan” ezer arcot öltött, megannyi iskola, és irányzat formájában terjedt. Gyakoriak a különböző képességek elérésére vonatkozó ígéretetek, ha a tanuló az egyik, vagy a másik irányzatot követné.

Mindezt elég bizonytalan talajnak éreztem. Egyrészt szerettem volna többet tudni, másrészt semmi szín alatt nem szerettem volna „betévedni” egy vallásos szektába. Ebben az időszakban találkoztam Svédországban azzal az emberrel, aki később útmutatóm és tanítómm lett az Univerzum titkai felé vezető belső úton. A neve Huszár Sándor, a svédországi White Eagle Lodge vezetője, és a könyvben szereplő aurafotók közül az első és a negyedik róla készült.

Amikor megkérdeztem tőle, hogy mégis mi az ebből az információrengetegből, amiben hinni lehet, meglepő választ kaptam:

– Miért keresed másnál az igazságot? Minden, amit az Univerzumból és az életről tudni szeretnél, már benned van.

MI A HIT?

*„Bármit kértek hittel az imádságban, megkapjátok.”
(Máté 21:22)*

Ha önmagam megismerésén keresztül eljuthatok az Univerzum megismeréséhez, ám legyen. Elméletileg lehetségesnek tartottam, így hát úgy döntöttem, semmit sem veszítek vele, ha megpróbálom.

Nagyon sokat köszönhetek lelki vezetőm szelíd és türelmes irányításának, hiszen ezen az úton szakavatott irányítás nélkül a legjobb szándék mellett is gyakran kerülőútra tévedhet a kereső.

Ma – többévi gyakorlati tapasztalattal és a hozzá tartozó elméleti tudással együtt – úgy érzem, valamivel közelebb kerültem e csodálatos világ nyitjához, de azzal is tisztában vagyok, hogy ez csak a kezdet. Mindazt, amit eddig sikerült átlátnom és megértenem, szeretném megosztani, mert úgy érzem, másnak is segítségére lehet.

Az ezoterikus tanítás szerint tehát az egész Univerzum egy „nem anyagi” világ. Másként fogalmazva, a világ, ami-
ben élünk: lelki. A beavatottak és bölcsek tanítása szerint az egész Univerzum Fényből van. Persze nem abból a fényből, amit mi a fizikában fényként ismerünk, hanem egy tudatos, intelligens és szeretetteljes Központi Forrás Fényéből. Ha mindenképpen a fizikában használt kifejezésekkel szeretnénk élni, azt mondhatnánk, hogy rendkívül magas rezgésszámú, rendkívül magas energiaszinten létező Fényről van szó. Nem mondhatjuk azt, hogy létezik egy anyagi világ, és aztán létezik egy másik, egy lelki világ, ahová halálunk után – mármint a fizikai test halála után – kerülünk.

Egyetlen egy fajta világ létezik, és ez 100%-ban „lelki”.

Ezzel a megközelítéssel olyan idealista világgéphez jutunk, ahol megváltozik, pontosabban átalakul minden korábbi elképzelésünk. Ennek a világgéphez az érvényességéhez nincs feltétlen szükség az én hitemre, belátásomra vagy meggyőződéseimre, hiszen Isten, ez az intelligens és – amint az hamarosan kiderül – szeretetteljes Erőforrás akkor is létezik és akkor is minden élet forrása, ha nem hiszem el, vagy nem ismerem fel. De ha felismerem, akkor az Istenben való hit, ugyanúgy, mint az Isten tagadása átminősül, és Isten-tudássá alakul. Ha valaki rendelkezik ezzel a tudással, és tisztában van azzal is, hogy élete nem ér véget a test halálával, megszabadulhat a halálfélelemtől, és ez által kivonhatja magát azon társadalmi vezetők hatása alól, akik a félelem, a megfélemlítés, a fenyegetés és ijesztgetés eszközeivel élve az embert lényegében saját gondolatainak és elképzeléseinek ketrecében tartják.

El tudom képzelni, milyen komoly veszélyként ítéelhető meg egy ilyen világgép a középkori egyház szemszögéből nézve. Ennek ellenére az ezoterikus tanítás hangsúlyozza a hit szerepét és rendkívüli fontosságát.

Nos, akkor mire jó a hit?

A bölcsek tanítása szerint lényegében rendkívüli hatalommal bíró mentális eszközzel van szó, amit fokozatosan értünk meg és tanulunk meg használni. Környezetünk ugyanis engedelmessé válik a gondolat erejének. Minden új felfedezés, ami megcáfol egy korábban elfogadott és tudományosan bizonyított „igazságot” ugyanazt az üzenetet közvetíti számunkra: minden elmélet bizonyítható és minden vágy teljesíthető mindaddig, amíg nem mond ellent a világegyetem belső törvényeinek.

A folyamat lényegében mindig ugyanaz. Előbb megjelenik valamely magasabb szférában a kívánt eredmény men-

tális képe, majd fokozatosan letranszformálódik, és végül „testet ölt” az anyagi világban. Döntő szerepe van tehát a mentális képnek, ami a teremtő fantázia terméke. Ezen a szinten még semmi nincs, ami megakadályozhatná a mentális képet abban, hogy fokozatosan letranszformálódjék az anyagi világ szintjére. Minél jobban sikerül összpontosítanunk a gondolatra, minél tovább „látjuk a kívánt eredményt lelki szemeink előtt” annál jobb lesz az eredmény.

A koncentrált gondolat ereje úgy viszonyul a szétszórt gondolat erejéhez, mint a lézersugár ereje a szórt fény erejéhez. A gondolat alakítja a környezetet, és akinek nagyobb az összpontosító képessége, természetesen könnyebben alakítja környezetét.

Hányszor mondták nekem, és hányszor mondjuk mi is gyermekeinknek, ha olyat mondanak, ami nem illik bele a szülők világképébe: „Ó, te csak fantáziálsz.”

Nos, minden jel arra mutat, hogy a fantáziálásról alkotott mintegy lealacsonyító véleményünket lassan át kell értékelnünk, hiszen nap mint nap találkozhatunk olyan példákkal, amikor valaki a látszólag elérhetlent is valóra tudja váltani, pusztán azért, mert gondolatban kitart célja mellett.

A hit ereje tehát nem más, mint a koncentrált gondolat ereje, ami kialakítja a belső képet. A külvilág csupán engedelmeskedik ennek a belső gondolati képnek.

Az egyetlen erő, ami a gondolat erejével – vagy a „hittel” – szembeszegülhet, egy másik (esetleg tudat alatti) gondolatnak vagy „hitnek” az ereje. Ez a bizonyos tudatalatti gondolati kép kételkedik a tudatos gondolati kép megvalósulásának lehetőségében, így aztán az eredményt gyakran meg is hiúsíthatja. Érdemes kihangsúlyozni, hogy a tudatalatti gondolati kép – vagy „hit” – általában erősebb. Az erre vonatkozó figyelmeztetés gyakran tanítómesék formájában maradt ránk.

Volt egyszer egy szegény ember, aki gondterhelten bandukolt az erdő szélén...

Amikor elfáradt, leült pihenni, és a hátát egy fának támasztotta.

Ekkor még nem tudta, milyen fát választott.

Különös, mágikus fa volt ez. Olyan fa, ami minden kívánságát teljesíti annak, aki hozzá ér.

A vándor először arra gondolt, milyen jó lenne most egy pohár víz.

Hirtelen azon vette észre magát, hogy egy pohár kristálytiszta víz van a kezében.

Meglepetten nézte, vizsgálgatta, még meg is szagolta. Végül úgy döntött, hogy nem lehet veszélyes, és megitta.

Aztán megéhezett, és valami ennivalót kívánt. Az étel ugyanolyan hirtelen és bámulatos módon jelent meg előtte, mint a víz.

„Úgy látszik, teljesülnek a kívánságaim!” – gondolta meglepetten.

Most már hangosan mondta ki:

„Akkor hát szeretnék egy gyönyörű házat!”

A előtte lévő völgyben megjelent a ház. Arcán széles mosollyal szolgálkat kívánt, akik a háznak gondját viseljék. Amint ezek is megjelentek, úgy érezte, hihetetlen erővel áldotta meg az Úr. Kívánt hát magának egy gyönyörű szép és rendkívül intelligens asszonyt, akivel szerencséjét megoszthatja.

Amikor ez is valóra vált, meglepődve szólt a nőhöz:

„Várj csak egy kicsit! Mi történik itt? Nekem nincs ilyen szerencsém! Ez velem nem történhet meg!”

Abban a pillanatban, hogy ezeket a szavakat kimondta... minden eltűnt.

„Tudtam.” – mondta, és megrázta a fejét.

Azután felállt, és gondterhelten bandukolt tovább az erdő szélén... (Anthony de Mello: Szárnyalás.)

Nos ez az: pontosan tudjuk, azaz csak tudni véljük, hogy mi az, ami „nem történhet meg”, nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy mégis megtörténhet, és ezáltal lehetetlen módon megcsonkítjuk lehetőségeink tárházát.

A hit ugyanis nem más, mint az összpontosított gondolat ereje, biztos tudás, megingathatatlan belső bizonyosság, aminek ereje abból fakad, hogy a világegyetem valójában egy kivetített gondolati építmény.

Valamiben hinni annyit jelent, mint gondolatban felépíteni vagy „megteremteni”, aztán kitartani a gondolat mellett, és kételyek nélküli teljes belső bizonyossággal tudni, hogy a kívánt eredmény előbb-utóbb a fizikai világban is megjelenik.

Ha valamit el szeretnénk érni, „hinnünk kell benne” jóval az eredmény fizikai síkon való megjelenése előtt.

A lelki fejlődés magas szintjére jutott mesterek gyakran mondják: „Mi azt hisszük...” Ez által igyekeznek kihangsúlyozni, hogy olyan dologról van szó, amit gondolatban állandóan teremtenek, és ki is tartanak mellette. Külső valóságuk ehhez a belső gondolati képhez igazodik.

Eltűnődtem azon, hogy különböző vallások és szekták képviselői milyen gyakran hangoztatják, hogy csak az általuk hirdetett út az igaz, és mindenki, aki történetesen nem azt az utat járja, „kárhozatra” van ítélve.

Az ezoterikus tanítás szerint az igazi hit a lelki Univerzum leghatékonyabb teremtő eszköze, és nem függ egyetlen vallástól sem! Egyénileg és kollektíven alaposan félreértettük a hit fogalmát, annak ellenére, hogy az emberiség történetét végigkíséri valami, ami rávilágíthatott volna a hit igazi természetére.

A babona.

A babona is hit, és ha átadjuk magunkat valamely „babonás hiedelemnek” feltűnő gyakorisággal tapasztalhatjuk meg, hogy „valóban működik”. Tudatunkban megteremtjük

az összefüggést bizonyos jelek és a nyomukban bekövetkező események között, és ez az összefüggés mindaddig fennáll, amíg ragaszkodunk a gondolatban megteremtett összefüggéshez. Így aztán az, aki meg van győződve arról, hogy a fekete macska, vagy a tizenhárom szám szerencsétlenséget hoz, sokkal nagyobb valószínűséggel idéz elő valami kellemetlen következményt, mint például az, aki úgy döntött, hogy neki a fekete macska, vagy a tizenhárom szám szerencsét hoz.

A hit erejében rejlő lehetőségekről Jézus is igyekezett tanítani bennünket, sajnos különösebb siker nélkül. Azt mondta, mindent megkaphatunk az Atyától, ha Krisztus nevében kérjük. Azt is mondta, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és amit az egyik gyermek megtehet, azt mindenki megteheti. A vízen járó Péterről szóló bibliai történet híven tükrözi a hit erejét és a kétely pusztító hatását.

„Amikor a tanítványok észrevették, hogy a vízen jár, megrémültek. „Kísértet!” – mondták, s félelmükben kiabáltak:

Jézus azonban megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!”

Erre Péter így szólt: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamerjek hozzád a vízen!”

„Gyere!” – felelte. Péter kilépett a bárkából és elindult Jézus felé a vízen.

Az erős szél láttára azonban megijedt, és amikor merülni kezdett, felkiáltott: „Uram ments meg!”

Jézus kinyújtotta a kezét és megfogta. „Te kishitű – von-ta kérdőre –, miért kételkedtél?”(Máté, 14:26–31)

Az ezoterikus tanítás nyomán világossá vált előttem a hit „működési elve”, de mindez alaposan felforgatta a vallással kapcsolatos korábbi elképzeléseimet.

Ha a hit használható mentális eszköz, és a Központi Intelligens Erőforrás létében teljesen biztosak lehetünk, akkor végső soron nem kell „hinnünk” Istenben.

– Akkor hát mi a vallás lényege? – kérdeztem tanítómtól.

– A vallás eredetileg a latin „religio” szóból ered, ami annyit jelent, mint újra megteremtett kapcsolat. Sajnos nem áll rendelkezésünkre egyetlen olyan szó sem, ami akárcsak megközelíthetné az Istennel újra felvett kapcsolat élményét. A buddhisták nirvánának nevezik, a hinduk moksha-nak; a zen-buddhisták szatori, a keresztény szerzetesek pedig Unio Mistica néven tartják számon. A lényeg az, hogy személyes élményről van szó, és nem olyan információról, amit könyvekben megtalálható.

– Ez valami misztikus élmény?

– Nem hétköznapi élmény, az bizonyos. De nem is misztikus. Hiszen te ennek az energiaforrásnak a része vagy. Miért lenne misztikus az, ha ismét tudatos kapcsolatba kerülnél vele?

Gondolataim tovább cikáztak.

– Létezik-e lehetetlen egy olyan Világegyetemben, amit a gondolat alkot?

– Fejlettebb testvéreink arra tanítanak, hogy a koncentrált gondolat, vagy „hit” ereje nem ismer korlátokat. Teljes környezetünk, kapcsolataink, és minden tárgy, amivel magunkat körül vesszük, a belső gondolatvilág kivetítése. Az ember azzá válik, amit gondol, és amit hisz.

– Ez talán rendben van, de valamit még sem értek.

– Mi lenne az?

– Nem minden gondolatot lehet „hitnek” nevezni. Mitől válik egy gondolat „hitté”?

– A titok a tudatalatti természetében rejlik. Tudatalattid nem képes megszűrni és átvizsgálni a beérkező információt. Azok a dolgok, amiket gyakran hallasz, szinte kitorólhetetlenül megragadnak a tudatalattidban, és úgy működnek, mint egy „háttérben dolgozó program parancsai”.

– Az emberi tudat tehát „programozható”?

– De még mennyire! Ez persze nem csak lehetőséget, de veszélyeket is rejt magában. Az ilyen tudat alatt működő programokból áll össze az, amit lényed mélyén

„hiszel”. Ezek a programok valójában hasonlóak a számítógépek programjaihoz. Ha hiba van bennük, a legváratlanabb helyzetben is képesek galibát okozni.

Azt mesélik, volt egyszer egy ateista, aki leasett egy szikláról. Zuhanás közben azonban elkapta egy kis fa ágát. Miközben ott lógott a felette lévő ég, és az ezerlábnyi mélységben lévő sziklák között, belátta, hogy nem lesz sokáig ereje kapaszkodni.

Ekkor azonban eszébe jutott valami:

– Isten! – kiáltotta torka szakadtából.

Csend. Semmi válasz.

– Isten! – kiáltotta még egyszer. – Ha létezel, ments meg, és én megígérem, hogy hinni fogok benned, és másokat is a te hitedre fogok tanítani.

Ismét csak csend. Már majdnem elengedte az ágat kétségbeesésében, amikor egy hatalmas hang dörgött végig a völgyön:

– Mindegyik ezt mondja, amikor bajban van.

– Nem, Istenem, nem! – kiáltotta most már reménykedve. – Én nem olyan vagyok, mint a többiek. Látod, hallván a hangodat, én már el is kezdtem hinni benned. Most már csak szabadíts ki innen, és hirdetni fogom nevedet az egész földön.

– Na, jól van – mondta a hang. Megmentelek, engedd el az ágat.

– Hogy elengedjem az ágat? – kiáltotta tébolyultan az ember. – Hát azt hiszed, hogy megőrültem?

„Fatal error” (végzetes tévedés) – gondoltam magamban mosolyogva. A számítógépem is ezt írja ki programhiba esetén.

Tanítóm folytatta:

– A háttérben, tehát a tudatalattiban futó „program” határozza meg életünket és cselekedeteinket. Rendkívül fontos tehát, hogy milyen programcsomagot kapunk gyermekkorunkban szüleinktől, vagy környezetunktől. Amit

gyakran hallasz, és amit gyakran ismételnék a környezetben, az könyörtelenül lerakódik a tudatalattidban, és azzá válik, amiben lelked mélyén hiszel. Ez lesz az a programcsomag, ami alakítja és meghatározza a saját valóságodat.

– Ebben az esetben mindannyian rendelkezünk a tudatalattiban rejlő régi programokkal, és ezek komoly akadályokat jelenthetnek életünkben! Hogy lehet ezektől megszabadulni? Hiszen, ha ezek a programok a tudatalattiban vannak, még csak arra sincs esélyünk, hogy tudomást szerezzünk a hibák forrásáról! – mondtam meglepetten.

– Felfedezni őket valóban rendkívül nehéz, csaknem lehetetlen. Megszabadulni tőlük egyszerűbb, mint gondolnád.

– Hogyan lehetséges ez?

– Minden mentális programunk újabb programokra cserélhető, vagy „felülírható”. Az új mentális program „telepítése” ugyanazzal a módszerrel történik, mint az eredeti program telepítése – ha már a számítógépek világában használt terminológia szerint fogalmazunk – azaz ismétlés által. Lehet például hallgatni egy audiokazettára felvett szöveget, ami a pozitív gondolatokat, vagy a kívánt eredményt ismétli, és a többit rá lehet bízni a tudatalattira. Hasonló eredményt különböző meditációs technikákkal is el lehet érni.

– Az ilyen módszert egyesek agymosásnak hívják – jegyeztem meg némi éllel.

– Lehet, hogy igazuk van. Az ember rendszeresen fürdik, és ruháit is rendszeresen kimossa. Vajon téves dolog lenne „kimosni” a tudatodból azokat a mentális programokat, amelyek nehézséget okoznak számodra? Ezt nem is kell másra bíznod. Magad is elvégezheted, feltéve, ha már tudatában vagy a kívánt eredménynek. Egész életünket és jövőnket megváltoztathatjuk csupán azáltal, hogy nagyobb teret biztosítunk a pozitív, építő és

szeretetteljes gondolataink számára. Ezeket ismételjük, ezekkel programozzuk át tudatalattinkat.

Megpróbáltam visszaemlékezni életem meghatározó eseményeire. Valóban sok volt az olyan, ahol nyilvánvaló összefüggést találtam az eseményt megelőző gondolataim és maga az esemény között.

Másrészt legalább annyi olyan eseményt tudtam volna felsorolni, ami egyáltalán nem az én elgondolásom szerint alakult, és voltak dolgok, amikben hittem, amiket reméltem, de mégsem valósultak meg.

A kételkedés ördöge hihetetlen erővel furakodott be tudatomba:

– Miért nem működik ez minden esetben?

– Az emberiség jelenlegi fejlődési szintjén gondolataink és „hitünk” rendszerint nincs összhangban az Univerzum belső törvényeivel. Ezek a törvények olyanok, mint a fizika törvényei. Minden emberre érvényesek, függetlenül attól, hogy ki mit hisz. Ha olyan valamit szeretnénk elérni, ami az Univerzum belső törvényeivel ellentétben van, a kívánt hatás elmarad.

– Honnan tudhatom, hogy amit gondolok, vagy „hiszek”, összhangban van-e az Univerzum törvényeivel? Milyen módon szerezhetek tudomást arról, hogy amit szeretnék, az esetleg lehetetlen?

– Neked – persze nem csak neked, hanem minden embernek – kettős természeted van. Egyrészt emberi vagy. Másrészt isteni. Emberi tudatod lehet, hogy még nem tud különbséget tenni, de isteni tudatod képes erre.

– Ez olyan lehet, mint a tudathasadás – mondtam. – Olyan, mintha egy személyben két személy volnék, és képes volnék konfliktust teremteni a kettő között anélkül, hogy ennek tudatában lennék...

– Így is lehetne mondani – válaszolta tanítóm nevetve. – De talán könnyebben megérted, ha többet tudsz az alacsonyabb és a magasabb rendű énről...

AZ EGO ÉS A FELSŐBBRENDŰ ÉN

„A mindent tudó Én soha sem született és meghalni sem fog. Az Én – okon és okozaton túl – örök és időtlen. Amikor a test meghal, az Én nem hal meg. Ha a gyilkos azt hiszi, hogy ölhet, és az áldozat azt hiszi, hogy őt meg lehet ölni, egyikük sem ismeri az igazságot. Az örök Én nem öl és soha meg nem ölhető.”

Upanishadok, i.e.800

Minden élet forrása az isteni Fény, ami tudatában van saját létének. Az ezoterikus tanítás szerint mindez két szóban foglalható össze:

ÉN VAGYOK.

Mindannyian a Fény gyermekei vagyunk, a Központi Forrásból született isteni szikrák. Az elsődleges forrásból kialakult másodlagos fényforrások vagyunk, és van egy másodlagos léttudatunk, azaz mindannyian tudatában vagyunk saját létünknek. Ebben nincs semmi különös, hiszen az Atya „képére és hasonlatosságára” teremtettünk. Ez a tudatos, másodlagos fényforrás az ego. Ez az embernek azon összetevője, ami így gondolkodik: Én létezem, és azt tehetek, amit akarok – mondta tanítóm.

– Eddig rendben is volna – válaszoltam. – Én az Univerzum része vagyok. De mi módon kerülhetek én konfliktusba önmagammal?

– Ez a probléma csak akkor jelentkezik, ha az *ego* megszakítja a tudatos kapcsolatot a Központi Forrással, vagy Istennel. Minden problémádat, minden nehézségedet és minden szenvedésedet ennek köszönheted. Az *egonak* alárendelt gondolatokból és cselekedetekből származó hatalomvágy, önzés és félelem ráveszi az egyént, hogy testvérei ellen, tehát gyakorlatilag az egység ellen forduljon. Képzeld el magad, mint egy élő szervezetnek egyetlen parányi sejtjét. Mindaddig, amíg az egységes egész szolgálatában állsz, részed van mindazon lehetőségekben, amikkel az egységes egész rendelkezik. Abban a pillanatban, amint önző módon az egység ellen fordulsz, hatalmas erőket ébresztesz fel, amelyek mind ugyanabban az irányban hatnak: megpróbálnak rávenni, hogy visszatérj a kiegyensúlyozott „egész-ség” állapotába. Ugyanilyen belső harc dül a te *egod* és a felsőbbrendű, isteni Éned között. Az olyan *ego*, ami teljesen megfeledkezett isteni eredetéről, a legváratlanabb pillanatban is szerezhethet meglepetést.

Azt mesélik, egy tudós felfedezte, hogyan lehet önmagát úgy reprodukálnia, hogy lehetetlen legyen az eredetit megkülönböztetni a másolattól. (Még egy mese, gondoltam magamban... Habár, ha a klónozás tudományos eredményeire gondolunk... ki tudja?) Egy nap meghallotta, hogy a halál angyala őt keresi, ezért gyorsan készített egy tucat másolatot magáról. Az angyal össze is zavarodott, mert nem tudta, hogy az előtte lévő tizenhárom lényből melyik a tudós, ezért aztán ott is hagyta őket, és visszatért az égbe.

Azonban ismervén az emberi természetet, az angyal hamarosan kitalált egy okos módot a kiválasztásra. Azt mondta:

– Uram, ön egy zseni, hogy ennyire tökéletes másolatokat tudott készíteni önmagáról. Hanem én mégis felfedeztem egy kis hibát a munkájában. Csak egy ici-picit.

A tudós azonnal talpra ugrott, és így kiáltott:

– Lehetségtelen! Hol van a hiba?

– Pont itt – mondta az angyal, azzal felkapta a tudóst a másolatok közül, és magával vitte. (A. De Mello: Szárnyalás)

Azon gondolkoztam, hogy ezek szerint az *ego* végső soron valami negatív dolog lehet, amitől legjobb lenne megszabadulni.

Kedves tanítóm, mintha gondolataimban olvasna, így folytatta:

– Azért az *egot* nem kell rossznak vagy negatívnak tekinteni, hiszen a fejlődés lehetetlen volna az *ego* nélkül.

– Nos, ha jól értem, akkor az *ego* az alacsonyabb rendű énem, ami elveszítette az Istennel való kapcsolatot, a felsőbbrendű Énem pedig ugyancsak az *ego*, de egy olyan *ego*, ami a Központi Forrás létének tudatára ébredt.

– Talán így is lehetne nézni, de a valóságban az úgy nevezett alacsonyabb rendű én a felsőbbrendű Én-nek csak egy kis része. Felsőbbrendű Éned egy isteni szikra, ami a szívedben van, és ez a szikra mindig tudatában van az egységnek.

Megpróbáltam elképzelni felsőbbrendű Énemet, mint egy magasabb szférához tartozó fényes szikrát, az *egot* pedig mint egy számítógép-terminált, ami rendelkezik bizonyos mértékű „saját” intelligenciával és szabad akarral. Ugyanakkor azt is elképzeltem, hogy a felsőbbrendű Énem valami kábel-félén leengedi ezt a „terminált” az anyagi világ szférájába. Aztán arra gondoltam, hogy ez a terminál – mármint az *ego* – adott pillanatban megfelelkezik arról, hogy honnan kapja az ihletet és az energiát. Ha eredetileg mindannyian ugyanabból a tudatos Központi Forrásból származó „terminálok” vagyunk, de időnként megfelelkezünk róla, akkor szinte magától értetődő, hogy egy másik „terminál”, azaz egy másik ember, sőt, akár egy állat ellen elkövetett cselekmény is belső konfliktust okozhat, és kiválthatja az egység válaszreakcióját.

– Kapcsolatba kerülhetek-e a felsőbbrendű Énemmel? Léteznek-e olyan emberek, akiknek ez sikerült?

– Igen. Sok olyan társunk van, aki már elérte a lelki fejlődésnek ezt a szintjét. A történelem folyamán a nagy mesterekben mindig megnyilvánult az Isteni Fény. Az isteni Erővel, Bölcsességgel és Szeretettel átitatott ember Istennek tulajdonított tulajdonságokkal rendelkezik. A görög mitológiában szereplő Heraklész (Herkules) Zeus, azaz Isten fiaként mutatott példát korabeli társainak arra nézve, hogy az emberben milyen hatalmas erő lakozik. A dél-amerikai indiánok között élt, és ma is istenként tisztelt Quetzalkoatl*-nak (Tollaskígyó), aki nem követelt emberáldozatot, csodatételei miatt kellett elmenekülnie. Jézus pedig – akinek fejlettségi szintjéhez alig hasonlítható valaki –, tisztán és világosan megmondta: amit ő cselekszik, az számunkra is elérhető lesz.

– Nyilvánvaló, mégis érdekes összefüggés van az ego és „Isten neve” között, – folytatta tanítóm kis szünet után. – *Mózes ezt mondta Istennek: „Ha megérkezem Izrael fiaihoz és így szólok hozzájuk: Atyáitok Istene küldött, akkor majd megkérdezik: Mi a neve? – mit feleljek erre?*

Isten ezt válaszolta: „Én vagyok, aki vagyok.” Azután folytatta: „Így beszélj Izrael fiaihoz: Aki van, az küldött engem hozzátok.” (Mózes II. könyve 3:13-14)

– Ilyen egyszerű lenne? „ÉN VAGYOK”? Mindössze ennyi?

– Te hogy fejeznéd ki a lehető legegyszerűbb módon, hogy létezel, és ennek tudatában vagy?

– Nem volt valami olyasmi, hogy Isten nevét négy betűvel, JHVH-val jelölték? – próbáltam összeszedni valamit minden bizonnyal hiányos ismereteim tárházából.

– Ezeket a betűket nem lehet kiejteni. Isten nevét nem is kellett kiejteni, hiszen abban a pillanatban, hogy kimondod: ÉN VAGYOK, már félre is értetted. Saját kis egodra gondolsz, és elfelejtetted, hogy tulajdonképpen az univerzális Atyáról,

vagy Istenről van szó, akinek csupán parányi része vagy, és aki nélkül léted lehetetlen volna. Az emberi szellemnek magasabb szintű tudatosságot kell elérnie ahhoz, hogy felismerje minden élet egységét. Akkor már minden gondolatával és minden cselekedetével az egységes egész szolgálataiba áll. Úgy is lehet mondani, hogy az ember maga mögött hagyja az ego által irányított önző vágyakat, és aláveti magát a felsőbbrendű Én-nek. Ez a felsőbbrendű Én mindannyiunkban jelen van, és nem más, mint az isteni Fény, az isteni szikra, vagy – más szóval – Krisztus.

– Álljunk csak meg egy pillanatra – mondtam kissé zavardottan. – Hogyhogy Krisztus? Hát Krisztus nem egy ember volt?

– Jézus Krisztus valóságos személy, Neve tulajdonképpen két szóból áll. A köztudatban ez a két szó egyetlen névé olvad össze, de az ezoterikus tanítás határozott és lényeges különbséget tesz Jézus és Krisztus között. Krisztus az Univerzum első megnyilvánulása, maga a Fény, ami az isteni Bölcsesség, az isteni Szeretet és az isteni Erő hármas egysége. Ezt a megnyilvánulást gyakran „Fiú”-nak nevezik, ami szimbolikus név. Jézus, az ember, nem más, mint a Központi Forrásból elindult szikra, aki lelki fejlődésében rendkívül magas szintet ért el.

– Akkor hát Jézus ilyen értelemben a Fény gyermeke, Isten gyermeke.

– Pontosan így van.

– De ha mindannyian ugyanabból a Központi Fényforrásból származunk, akkor mi is a Fény gyermekei, azaz Isten gyermekei vagyunk!

– Jézus sem tanított mást.

„*Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?*” (János, 10:34; Utalás a Zsoltárok könyvére)

„*De ők nem hallják és nem értik ezt, mivel sötétségben járnak; a föld minden erői meginognak. Bár azt mondtam:*